

Tập san

Số 51

Biệt Động Quân

CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TỔNG HỘI B.Đ.Q.

Tập San

BIỆT ĐỘNG QUÂN

Số 51 Tháng 9/2017

CHÂN THÀNH CẢM TẠ

Các Niên Trưởng, Chiến Hữu, Thân Hữu,

Các Cộng Tác Viên

Các Mạnh thường Quân,

Đã đóng góp bài vở, tài chánh

Để Thực Hiện

TẬP SAN

BIỆT ĐỘNG QUÂN SỐ 51

QUY ĐỊNH CỦA TẬP SAN BÐQ

****

Tập San là cơ quan ngôn luận của Tổng Hội, là mối dây liên lạc của các BÐQ toàn thế giới, là nơi đóng góp, chia sẻ những kinh nghiệm, kỷ niệm vui buồn, xưa và nay, của các BÐQ và gia đình, các chiến hữu, thân hữu, các độc giả, các cháu hậu duệ.

BBT mong muốn nhận bài vở của quý độc giả thuộc các thành phần, theo mọi thể loại. Tuy nhiên khi chọn đăng, sẽ áp dụng một số quy định sau:

1. Tuyệt đối không có tính cách tuyên truyền, cổ vũ hay ca tụng Chủ Nghĩa Cộng Sản, hay con người Cộng Sản.

2. Không đả kích hay bôi nhọ, bới móc đời tư của bất cứ ai, trong bất cứ giai đoạn nào. Trường hợp phải đề cập đến cá nhân, xin khách quan, tôn trọng sự thật.

3. Bài viết gửi cho Tòa soạn, quý vị nên dùng Email Attachment, hoặc burn vào CD, gửi theo Buu điện (có thể dùng VNI, VPS, hoặc Unicode). Nếu viết tay, xin viết một mặt giấy, rõ ràng, đừng tháu quá.

4. Chúng tôi tùy nghi chọn đăng những bài nhận được, và xin phép cắt bỏ, sửa chữa những đoạn, hay chữ nào khôn hợp với chủ trương, đường lối của Tập San, miễn là không làm lệch lạc nội dung của bài viết.

5. Khi gửi bài, ngoài bút hiệu, xin ghi rõ tên thật, địa chỉ email, số điện thoại, để tiện liên lạc. Chúng tôi không gửi lại các bản thảo đã gửi cho Tập San.

6. Xin đừng gửi cho các báo khác các bài đã gửi cho Tập San, và ngược lại.

TỔNG HỘI BIỆT ĐỘNG QUÂN QLVNCH
TẬP SAN BIỆT ĐỘNG QUÂN
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TỔNG HỘI B.Đ.Q.

***

Tổng Hội Trưởng: BĐQ NGUYỄN MINH CHÁNH

Email: chanh.k16@netzero.com

***

- Chủ Nhiệm: TRẦN TIỄN SAN
- Chủ Bút: TRẦN NGUYỄN CÔNG
- Tổng Thư Ký: NGUYỄN THẾ ĐÌNH
- Thủ Quỹ: BÙI QUANG LÂM

***

ĐỊA CHỈ TÒA SOẠN

10200 Bolsa Ave Sp #101

Westminster, CA 92683

Trần Tiễn San: 714-839.9601

Nguyễn Thế Đình: 714-379.0873

Trần Nguyễn Công: 703-585.5747

EMAIL TÒA SOẠN

santientran@sbcglobal.net

Website Tổng Hội: bietdongquan.org

Group BĐQ: bietdongquan@yahoo.com

CHIÊU NIỆM TỬ SĨ

Gom ánh sao trời đêm mặc niệm
Nén hương thấp muộn cuối trời xa
Nâng chén thiên thu mời Tử Sĩ
Truy điệu anh linh chốn quê nhà

Vi Hạ

THƯ TỔNG HỘI

Orange County, ngày 1 tháng 8 năm 2017

Thưa quý niên trưởng, chiến hữu, thân hữu và độc giả,

Được sự ủy nhiệm của Tổng Hội, Hội BDQ Bắc Cali đã tổ chức Đại Hội kỷ niệm 57 năm ngày thành lập binh chủng BDQ trong 3 ngày 14, 15 và 16 tháng 7 năm 2017 tại San José, Bắc California. Chiều ngày 14 là buổi gặp gỡ đầu tiên tại tư gia BDQ Nguyễn Văn Lý, đã tập họp rất đông đảo anh em về dự Đại Hội, một buổi chiều thật đáng ghi nhớ. Vào ngày thứ bảy 15 tháng 7 là ngày Tiền Đại Hội đã quy tụ gần như đông đủ các đại diện và thành viên từ khắp nơi trên thế giới, đặc biệt phải nói đến sự hiện diện của anh chị Nguyễn Văn Nam đến từ Germany. Chúng ta đã có cơ hội hàn huyên tâm sự, chia sẻ bao kỷ niệm trong đời quân ngũ. Sáng ngày chủ nhật 16 tháng 7 lễ Chào Cờ và đặt vòng hoa tưởng niệm tại tiền đình Quận Hạt Santa Clara diễn ra vô cùng trang nghiêm với đầy đủ lễ nghi quân cách. Sau đó trở về hội trường của khu hội Cựu Tù Nhân Chính Trị và đi ngay vào chương trình Đại Hội. Báo cáo của BCH/TH, ban biên tập Tập San BDQ, về trang web BDQ, chương trình Huynh Đệ Chi Binh. Đặc biệt là phần tường trình của Hội BDQ Hoa Thạnh Đốn về diễn tiến trùng tu Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hoà. Nói về sinh hoạt của giới trẻ: hậu duệ là một vấn đề khá tế nhị, các khu hội nên cân nhắc thật kỹ càng, phải có sự hướng dẫn rõ ràng, tránh các hậu quả có thể đưa đến khó khăn cho các sinh hoạt tại địa phương.

Đại Hội đã quyết định giao cho Hội BDQ Nam California tổ chức Đại Hội kỷ niệm 58 năm ngày thành lập binh chủng. BDQ Ngô Dư, hội trưởng Hội BDQ Nam California đã nhận cờ luân lưu tổ chức Đại Hội. Hẹn gặp tất cả các bạn tại Little Saigon Nam Cali vào năm 2018.

Đại Hội kết thúc bằng buổi dạ tiệc với sự tham gia của BDQ và gia đình cùng các hội đoàn bạn tại địa phương. Thay mặt BCH/TH/BDQ tôi gửi lời cảm ơn đến Hội BDQ Bắc California, đến anh Hội Trưởng Trần Song Nguyên, anh chị trưởng ban tổ chức Lê Đình Hưng và mọi thành viên trong Ban Chấp Hành.

Nhân dịp này, xin gửi lời cảm ơn quý niên trưởng, chiến hữu đã tin tưởng và tái tin nhiệm cá nhân chúng tôi thêm một nhiệm kỳ Tổng Hội Trưởng. Tôi sẽ cố gắng chu toàn trách nhiệm được quý vị giao phó.

Một lần nữa, cảm ơn quý niên trưởng, chiến hữu và gia đình đã về tham dự đại hội. Hẹn tái ngộ vào mùa hè năm 2018 tại Thủ Đô của người Việt tỵ nạn: LITTLE SAIGON.

Trân trọng kính chào quý vị.

TM. Tổng Hội Biệt Động Quân /QLVNCH
Tổng Hội Trưởng

BDQ Nguyễn Minh Chánh

TƯỜNG TRÌNH ĐẠI HỘI KỶ NIỆM 57 NĂM

NGÀY THÀNH LẬP BINH CHŨNG BIỆT ĐỘNG QUÂN

Năm nay được sự ủy nhiệm của Tổng Hội, hội BDQ Bắc Cali do BDQ Trần Song Nguyên làm hội trưởng đã cùng tất cả anh chị em BDQ nỗ lực tiến hành tổ chức Đại Hội Kỷ Niệm 57 Năm Ngày Thành Lập Binh Chủng BDQ tại San Jose Bắc California vào 3 ngày 14, 15 và 16 tháng 7 năm 2017.

Khách sạn Caravelle Inn là địa điểm tập trung dành cho các BDQ từ xa về nghỉ ngơi chuẩn bị cho ngày Đại Hội. BDQ Nguyễn Văn Lý đã tình nguyện đón tiếp anh em từ xa về và làm tiệc họp mặt tại tư gia vào chiều ngày thứ sáu 14 tháng 7 năm 2017. Buổi tiệc có hơn 60 người tham dự, vui như một đám cưới ở vùng quê miền Tây Nam phần. Cảm ơn BDQ Nguyễn Văn Lý.

Chiều ngày thứ bảy 15 tháng 7, ngày Tiền Đại Hội, các đơn vị từ xa đã về, tay bắt mặt mừng, biết bao nhiêu điều muốn nói và nói hoài không dứt.

Mở đầu chương trình Tiền Đại Hội, chiến hữu BDQ Lê Đình Hưng chào mừng quan khách, NT Nguyễn Minh Chánh THT cũng có đôi lời chào mừng tất cả các chiến hữu về tham dự Đại Hội.

Không khí nóng bức, men bia, men rượu cũng không

nồng ấm và say như tình chiến hữu BÐQ. Chương trình văn nghệ ngày Tiền Đại Hội rất hay do các Hội BÐQ khắp nơi và thân hữu trình diễn. Năm nay hội BÐQ Nam cali có quân số tham dự đông nhất, (ngoại trừ hội chủ nhà) đã đoạt giải quán quân với quân số hiện diện 27 người, nhận được giải thưởng một chai Martell do NT Nguyễn Minh Chánh tặng, một chai khác đã tặng cho NT Nguyễn Văn Nam, người từ xa nhất về tham dự Đại Hội (về từ Germany). Sau đó 2 vị đàn anh đã khui rượu đi mời khắp hội trường, mọi người cùng nhấp chén rượu ấm tình binh chủng BÐQ.

Sáng ngày chúa nhật 16 tháng 7 năm 2017 tại Tiền Đình Hạt Santa Clara, buổi lễ thật trang trọng đã diễn ra, trước bàn thờ Tổ Quốc. Hai hàng quân nhân BÐQ sắp hàng ngay ngắn. Các phu nhân BÐQ trong đồng phục áo dài màu nâu với nơ vàng quốc kỳ VNCH mang phù hiệu BÐQ trên ngực cùng với các chiến hữu BÐQ với quân phục tác chiến, đã nghiêm chỉnh đón rước Quân Quốc

Kỳ vào vị trí hành lễ. Sau nghi thức chào cờ Hoa Kỳ và chào cờ VNCH là lễ đặt vòng hoa tưởng niệm và lễ truy điệu Chiến Sĩ Trận Vong. Bài văn tế do NT Trần Tiễn San và phu nhân NT Nguyễn Ngọc Chân đọc thật cảm động, tiếp theo tất cả mọi người lần lượt dâng hương cầu nguyện.

Trở lại phòng hội của khu hội cựu tù nhân chính trị, vài phút trước khi bắt đầu Đại Hội, NT Phạm Duy Tất và NT Trần Tiễn San chủ nhiệm Tập San BÐQ đã tâm tình với đại hội, kêu gọi mọi người đóng góp bài vở và tài chánh cho Tập San BÐQ là cơ quan ngôn luận của Tổng Hội BÐQ. NT Phạm Duy Tất cũng đã tâm sự về những chuyện đã qua, chuyện nhọc nhằn của binh chủng, người lính BÐQ không hề oán hận, vẫn kiên cường chiến đấu với phương châm “**BÐQ Vì Dân Chiến Đấu**”. NT đã kêu gọi mọi người hãy xóa bỏ mọi hiểu lầm nếu có, hãy cùng xiết tay nhau xây dựng Tổng Hội BÐQ.

NT Trần Tiễn San trong nhiệm vụ truyền thông của Tổng Hội đã điều hợp chương trình Đại Hội. Trên bàn chủ tọa gồm có: NT Phạm Duy Tất cựu Chỉ huy Trưởng BÐQ Quân Khu II, NT Nguyễn Minh Chánh THT, BÐQ Phan Thành Đông Tổng Hội Phó Nội Vụ, BÐQ Trần Nguyên Công chủ bút Tập San BÐQ và phụ trách trang web BÐQ, BÐQ Trần Song Nguyên hội trưởng BÐQ Bắc Cali, BÐQ Ngô Dư hội trưởng BÐQ Nam Cali, BÐQ Đặng Hưng Vượng hội trưởng BÐQ Houston, BÐQ Nguyễn Văn Hào phó hội trưởng BÐQ Hoa Thịnh Đốn.

Ghi nhận các chiến hữu BÐQ đã đến từ: San Diego, Nam Cali Little Saigon, Bắc Cali, San Francisco, Oregon, Seattle, Arizona, Houston TX, Armarillo TX, North Carolina, Washington DC, Toronto Canada và

Germany.

Mở đầu chương trình NT Tổng Hội Trưởng tường trình những sinh hoạt của Tổng Hội năm vừa qua và quỹ Huynh Đệ Chi Binh và cũng giải thích rõ ràng sự khác biệt giữa quỹ HĐCH/BĐQ và Hội HO cửa trợ TPB.

NT Trần Tiễn San chủ nhiệm Tập San BĐQ giới thiệu BĐQ Trần Nguyên Công tân chủ bút cũng là người phụ trách trang nhà BĐQ. BĐQ Trần Nguyên Công cho biết là anh đang hiệu đính web BĐQ cho Tổng Hội, sẽ đưa lên mạng toàn cầu vào cuối tháng 8/2017.

BĐQ Nguyễn Văn Hào hội BĐQ Hoa Thành Đồn tường trình thành quả của hội trong vấn đề “Trùng Tu Nghĩa Trang Quân Đội Biên Hoà” nhằm mục đích “Đền Ổn Đáp Nghĩa” anh linh những chiến hữu đã nằm xuống.

BĐQ Đặng Hưng Vượng, hội trưởng BĐQ Houston kêu gọi các khu hội BĐQ đóng góp giúp cho Ban Chấp Hành Tổng Hội có điều kiện tài chánh để hoạt động.

Chủ tịch và phó chủ tịch Hội Đồng Tư Vấn là NT Nguyễn Khoa Lộc và NT Nguyễn Ngọc Khoan vắng mặt, chỉ có tổng thư ký Trần Nguyên Công hiện diện trong đại hội.

NT Tổng Hội Trưởng thay mặt BCH/TH tuyên bố chấm dứt nhiệm kỳ 2015-2017 và giao quyền điều khiển Đại Hội cho chủ tọa đoàn bầu Tân Tổng Hội Trưởng và Tân Hội Đồng Tư Vấn nhiệm kỳ 2017-2019.

Sau nhiều lần kêu gọi của chủ tọa đoàn, không có ai tình nguyện ứng cử chức vụ THT và cũng không có ai được đề cử, cuối cùng Đại Hội biểu quyết tín nhiệm và lưu

nhệm BCH/TH và Hội Đồng Tư Vấn.

Tân Tổng Hội Trưởng nhiệm kỳ 2017-2019 là NT Nguyễn Minh Chánh cảm ơn Đại Hội đã tín nhiệm và khẳng định lập trường quyết tâm đoàn kết lực lượng BDQ và không thỏa hiệp với nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam.

Trước khi bế mạc Đại Hội, hội trưởng BDQ Nam Cali Ngô Dư đã thay mặt hội nhận trách nhiệm tổ Đại Hội kỷ niệm 58 năm ngày thành lập binh chủng BDQ tại Nam Cali vào mùa hè năm 2018.

Buổi chiều cùng ngày dạ tiệc được tổ chức tại nhà hàng Dynasty Seafood Restaurant. Chiến hữu BDQ cùng gia đình và quan khách tham dự trên 700 người.

Cuộc vui nào cũng tàn, mọi người siết chặt tay nhau cùng hẹn tái ngộ vào Đại Hội năm 2018 tại Nam California.

BAN CHẤP HÀNH TỔNG HỘI

Nhiệm kỳ 2017-2019

Tổng Hội Trưởng: BDQ NGUYỄN MINH CHÁNH

Tổng Hội Phó Nội Vụ: BDQ PHAN THÀNH ĐÔNG

Tổng Thư Ký: BDQ NGUYỄN THẾ ĐÌNH

HỘI ĐỒNG TƯ VẤN

Nhiệm kỳ 2017-2019

Chủ Tịch: BDQ NGUYỄN KHOA LỘC

Phó Chủ Tịch: BDQ NGUYỄN NGỌC KHOAN

Tổng Thư Ký: BDQ TRẦN NGUYỄN CÔNG

“TÍNH-BIỆT-ĐỘNG-QUÂN” TRÊN CHÍNH TRƯỜNG

ĐỖ THÁI NHIÊN

Chiến trường là nơi thư hùng của các loại hỏa lực quân sự. Biệt Động Quân là binh chủng được đào tạo và trang bị để có khả năng di động nhanh-nhẹ, chiến đấu độc lập, đánh chính xác, thắng gọn gàng trong mọi trận địa, mọi tình huống.

Sau 30/04/1975, người lính Biệt Động của QLVNCH bước vào chính trường như một ứng xử tự nhiên do những hồi thúc của lịch sử. Trọng tâm hàng cửu của chiến trường là hành động diệt địch bằng bom đạn các loại. Nội dung cốt lõi của chính trường là quyết tâm cùng người dân xây dựng và phát triển xã hội dân chủ nhân quyền cho dân tộc thông qua kỹ thuật và nghệ thuật chính trị. Dầu là chiến trường trùng vây máu lửa hay chính trường ngập tràn mưu ma, chước quỷ, lực đẩy gốc rễ của Biệt Động Quân bao giờ cũng là quả tim hùng hực yêu nước, cộng với ý chí can trường của truyền thống Biệt Động.

Bây giờ, chúng ta hãy tìm hiểu xem: Các thập niên qua tại hải ngoại, Tổng Hội Biệt Động Quân Việt Nam với sự hỗ trợ của Tập San Biệt Động Quân đã nghĩ gì và làm gì trong quyết tâm mang lại cho Việt Nam một xã hội, trong đó, người dân thực sự được sống như một con người ?

Tập San Biệt Động Quân là tiếng nói chính thức của Tổng Hội Biệt Động Quân Việt Nam. Tập san này phát hành định kỳ, mỗi năm ba (3) số. Đến nay Tập San Biệt Động Quân số 51 đã trình diện Bạn Đọc.

Tập San Biệt Động Quân có đầy đủ các đề mục: chính trị, kinh tế, xã hội, giáo dục, quốc phòng... Riêng những đề tài nhắc lại trận mạc xưa, chiến hữu cũ là những bài viết thường nhận được nhiều ý kiến khác biệt. Ý kiến đáng chú ý nhất là ý nghĩ cho rằng: chiến tranh Việt Nam đã kết thúc trên 40 năm rồi, tại sao vẫn cứ phải nghiền ngẫm mớ quân sử của thế kỷ trước ? Tại sao không quên đi gánh nặng của quá khứ để tiến thẳng về tương lai ?

Các câu hỏi “tại sao” vừa kể đã đẩy chúng ta đối diện với hai thách thức lớn:

Một là: Tương lai mà người Việt Nam muốn tiến tới là tương lai nào? Tương lai nô lệ cho CSVN và CS Tàu hay tương lai dân chủ nhân quyền cho nòi giống Lạc Hồng?

Hai là: Lấy lực đẩy ở đâu để tiến về tương lai dân chủ nhân quyền?

Trở lại với thắc mắc một: Muốn tìm tới tương lai dân chủ nhân quyền cho Việt Nam, công việc tiên quyết là chúng ta phải phá vỡ tảng đá CSVN độc tài tham ô đang đập mô trên giong sử Việt. Đây là một công cuộc đòi hỏi thời gian dài với quyết tâm không lay chuyển. Người đòi thường nói: “Thời gian là liều thuốc hiệu nghiệm của lãng quên”. Làm thế nào để thời gian cứ lạnh lùng trôi, trôi nhanh... nhưng ý chí phục vụ tự do dân chủ ở mỗi người Việt Nam vẫn không hề mai một?

Lịch sử Việt Nam ghi nhận: Tướng Quân Đặng Dung (1373- 1414) đã nuôi dưỡng ý chí phục vụ lịch sử thông qua đời sống mài gươm thép dưới trăng thanh: “Thù trả chưa xong đâu đã bạc, Gươm mài bóng nguyệt biết bao rày”

(Bản dịch của Phan Kế Bính)

Với phong thái của một vị Phật Sống, Đức Đạt Lai Lạt Ma đã dịu dàng nhắc nhở người đời bài học “Nuôi dưỡng ý chí phục vụ lịch sử” bằng chuyến viếng thăm người lính xưa, biên giới cũ ngày 2 tháng 4 năm 2017.

Năm 1959 sau thất bại trong khởi nghĩa chống Trung Cộng đô hộ Tây Tạng, Đức Đạt Lai Lạt Ma phải trải qua hai tuần vượt dãy Hy Mã Lạp Sơn, tìm đường tị nạn. Đêm 31/3/1959, ông Naren Chandra Das và một toán lính biên thùy Ấn Độ đã hộ tống Ngài Đạt Lai Lạt Ma đặt chân lên lãnh thổ Ấn Độ. Hồi bấy giờ Đức Đạt Lai Lạt Ma 23 tuổi, ông Chandra Das 21 tuổi. Bây giờ, đã gần 60 năm qua, gặp lại người lính biên

thùy năm xưa, với tâm tình bồi hồi cảm động, Đức Đạt Lai Lạt Ma ôm lấy Chandra Das, Ngài nói đùa:” Nhìn gương mặt của anh, tôi nhận ra rằng tôi cũng đã già”. Quay sang báo chí, nhắc lại biến cố 1959, Ngài Đạt Lai Lạt Ma nói tiếp: “Những ngày trước khi đặt chân tới Ấn Độ là khoảng thời gian đầy căng thẳng, mỗi quan tâm duy nhất là vấn đề an toàn, nhưng tôi đã kinh nghiệm thế nào là tự do khi được người dân và các quan chức địa phương đón tiếp nồng hậu, và cuộc đời tôi bắt đầu một chương mới.”

Tướng quân Đặng Dung với lưỡi kiếm dưới trăng.

Đức Đạt Lai Lạt Ma với lòng hoài niệm “người lính xưa, biên giới cũ”.

Tập San Biệt động Quân với những thảo luận về quân sự, về những trận đánh trong quá khứ xa xăm...

Tất cả đều là những hình thức nuôi dưỡng và phát triển ý chí phục vụ Tổ Quốc khi lịch sử chuyển mình.

Phục vụ tổ quốc không thể hữu hiệu nếu đó là hành động đơn lẻ của một cá nhân. Phục vụ tổ quốc phải là hành động quyết liệt của đông đảo quân chúng trên nền tảng thương yêu và đoàn kết của vận động dân chủ đa nguyên. Muôn vậy, Tổng Hội Biệt Động Quân, một mặt, nuôi dưỡng và phát triển ý chí khai thông lịch sử trong lòng mỗi đồng đội và mỗi đồng bào. Mặt khác, thay vì kêu gọi đoàn kết suông, Tổng Hội Biệt Động Quân đã hành động đoàn kết thông qua chủ trương được trình bày như sau:

“-Tại hải ngoại chúng ta tích cực tham gia vào các sinh hoạt cộng đồng.

-Hướng dân tuổi trẻ hiểu rõ về sự gian manh của chủ thuyết cộng sản.

- Giải thích cho thế hệ thừa kế vì sao chúng ta chống chủ nghĩa cộng sản phi nhân.

-Dùng sức mạnh của lá phiếu để đòi hỏi giới dân cử tại địa phương đạt nguyện vọng lên chính giới Hoa Kỳ, áp lực cộng sản phải thay đổi đường lối cai trị.

-Vô cùng cảnh giác và sáng suốt vạch mặt chỉ tên bọn “đón gió trở cờ”.

-Đoàn kết cùng các hội đoàn, sát cánh đấu tranh cho một nước Việt Nam thật sự Tự Do và Dân Chủ.

KỶ NIỆM 56 NĂM THÀNH LẬP BINH CHỮNG BÐQ (1960-2016)

Ngày 3 và 4 tháng 9 năm 2016 Tại thành phố HOUSTON, Texas, Hoa Kỳ

TM. Tổng Hội Biệt Động Quân

Tổng Hội Trưởng

BÐQ Nguyễn Minh Chánh”

Đặc tính “chiến đấu độc lập” hồi thúc Người Lính Biệt Động Quân Việt Nam khi vào chính trường đã hoạt động độc lập với ý nghĩa: nương vào quân sự, nuôi dưỡng và phát triển ý chí phục vụ dân chủ nhân quyền.

Đặc tính “di động nhanh nhẹ” được “chính trường hóa” đã chuyển biến thành lời căn dặn: Phương pháp di động nhanh và nhẹ trên chính trường không gì khác hơn là Biệt Động Quân phải vừa gắn bó với người dân trong đấu tranh đòi hỏi dân chủ nhân quyền, vừa tuyệt đối không khoa trương, dứt khoát xa lánh mọi va chạm dẫn tới chia rẽ dưới nhiều tình huống khác nhau.

Những phân tích về “Tính Biệt Động Quân” trên chính trường kết đọng lại thành lời cầu chúc kính gửi Tổng Hội Biệt Động Quân Việt Nam, cầu chúc rằng Biệt Động Quân mãi mãi là lực tiến công thực sự ngoạn mục trong nỗ lực phục vụ Tổ Quốc Việt Nam, phục vụ dân chủ nhân quyền cho Việt Nam ./.

Biệt Động Quân Vì Dân Quyết Chiến

TIỂU ĐOÀN 96 BĐQ VÀ NHỮNG DIỄN BIẾN TRONG TRẬN BAN MÊ THUẬT.

Mũ Nâu Nguyễn Văn Minh.

Chư Pao, nơi BCH Tiểu đoàn đóng quân. 10 giờ sáng ngày 9 tháng 3 năm 1975 sinh hoạt sinh động hơn đôi chút vì được lệnh ba lô gọn ghẽ chuẩn bị chuyển quân về Ban Mê Thuột. Tất cả binh lính đều hớn hờ khi biết sẽ có được cơ hội gặp lại người thân, vợ con và bạn bè nơi đó.

Ban Mê Thuột là hậu cứ của Liên Đoàn 21 BĐQ, là thành phố có rất nhiều kỷ niệm với tất cả mọi người. Những con đường, những hàng quán thân quen. Lần trở lại này làm ai nấy đều nôn nóng, vui vẻ và háo hức.

Giờ ăn trưa hôm nay sớm hơn thường lệ, dù là không được ăn chung, vẫn được 90 chừa phần. Hôm qua khi trình diện sau những ngày phép, dù là trễ phép có lý do chờ đợi phương tiện của bên Quân Vận với con dấu đóng đỏ chói vẫn không làm 90 vui, Ông chỉ “phán” một câu “Anh là sĩ quan ba gai”, rồi để mặc tôi lang thang ở BCH Tiểu Đoàn chưa cho tôi về lại Trung Đội liền.

Khoảng 12 giờ trưa, đoàn quân xa xuất hiện trên con đường đỏ ngoằn ngoèo độc nhất dẫn lên đỉnh đồi, từ trên nhìn xuống thấy rất rõ vì ngọn đồi trụi lũ, lùn phún cỏ xanh mọc không cao. Mọi người nhận nhịp chuẩn bị nhưng trật tự với ba lô súng đạn chờ đợi phân phối tới phiên mình lên xe.

- Anh đi theo Trung Đội Trinh Sát.

Chắc thấy tôi lớ ngớ nên 90 ngoắc tôi lại nói. Có lẽ vì cả Tiểu Đoàn đang bận rộn chuyển quân quá gấp nên 90 không muốn có sự thay đổi đột ngột, vậy là tôi phải theo Trinh Sát của Tiểu Đoàn.

Đoàn xe rời Chư Pao, rời khỏi Kontum, hướng về phi trường Cù Hanh, Pleiku. Đến nơi cũng khoảng 1:30 - 2:00 trưa, tất cả TĐ dàn quân ngồi gần phi đạo chờ trực thăng bốc về Ban Mê Thuột. Nhìn ngọn núi Hàm Rồng, nhìn những chiếc máy bay lên xuống ngoài phi đạo để giết thời gian vì chưa thấy nhúc nhích gì với Tiểu Đoàn.

Nắng dần dần tắt, gió và hơi lạnh bắt đầu hiện diện, ai nấy đều sốt ruột vì phơi nắng chờ đợi từ trưa tới giờ.

- Không biết có gì mà sao lâu quá?
- Có khi nào nằm lại Kontum không ?
- Hay là đổi kế hoạch hành quân không cho về Ban Mê Thuột nữa.

- Chưa có lần nào chờ máy bay lâu vậy.

Lính bắt đầu bàn tán mỗi tên một câu, mặt mày tên nào cũng héo hắt thất vọng, không còn đùa giỡn như lúc mới đổ quân. Đã qua 5 giờ chiều, vẫn dậm chân tại chỗ, cũng chẳng có lệnh cho cơm nước. Gần 5: 30 giờ chiều thì 4 chiếc Chinook xuất hiện đậu trên đường băng phi đạo nơi Tiểu Đoàn nằm chờ. Lệnh phân phối lên máy bay bắt đầu sau đó 30 phút. Được biết là chỉ có Tiểu Đoàn 96 và 2 Đại Đội của Tiểu Đoàn 72 được bốc đi trước mà thôi.

Đổ quân xuống Buôn Hồ, trên một bãi trống bằng phẳng. đây là khu rẫy của đồng bào Thượng, rẫy đã gặt hái mùa màng xong nên rất trống trải. Toàn Tiểu Đoàn được lệnh bung rộng ra, còn BCH/TĐ lấy bãi đổ quân làm vòng tuyến vì trời lúc đó đã khá nheo tối. Tất cả đều hồi hả đào hố cá nhân, nấu cơm, gài mìn bẫy chung

quanh tuyến, chia phiên gác và trực gác .... Mọi việc tương đối hoàn tất khoảng gần 8 giờ tối.

Phiên trực kiểm soát tuyến canh gác BCH/TĐ của tôi là từ 12: 00 đến 2: 00 khuya. Đầu phiên trực rất yên tĩnh bình thường, nhưng gần 1 giờ khuya thì máy truyền tin của ban 3 hành quân nghe rất bận rộn vì nằm lộ thiên chỉ có hồ cá nhân thôi không có hầm trú ẩn như những lần khác. Tiếng máy gọi dôn dập của các đơn vị bạn giống như họ đang đụng trận. Những tên lính trực gác bàn nhau là hình như Ban Mê Thuật đang có biến động, rồi tên này bàn với tên kia, tùm 5 tùm 3 lại nói chắc lần này mình có dịp về đánh trong thành phố rồi. Thấy tôi đi ngang, họ kêu tôi lại hỏi:

- Ban Mê Thuật đang đánh nhau với vc phải không ông ?

- Lo gác đi, lộn xộn hoài.

- Tụi em nghe máy loáng thoáng có lẽ Ban Mê Thuật đang đụng nặng lắm.

- Lo canh gác cẩn thận đi, coi chừng đặc công bò vô

là tới phiên mình đó.

Đi ngang qua khu của ban 3 hành quân đóng, cũng nghe râm rang chuyện Ban Mê Thuật đang có đưng nặng, nghe thì nghe vậy thôi, lính đánh trận thì trận lớn, trận nhỏ, đánh đâu cũng vậy thôi nên cũng chẳng mấy quan tâm nhiều làm gì, cho nên xong ca trực là đánh một giấc thẳng cẳng cho đến 6 giờ sáng.

Mở mắt ra, thấy mọi người đều thức, pha cà phê và đang chuẩn bị cho bữa ăn sáng. Mọi sinh hoạt đều rất bình thường cho đến gần 7 giờ sáng mới có lệnh tất cả ba lô súng đạn gọn ghẽ chuẩn bị về đánh giải tỏa Ban Mê Thuật khi có quân xa đến.

Lần này cũng lại phải chờ đợi vì mọi người đều sẵn sàng hết tất cả nhưng vẫn nằm yên tại chỗ, trong khi đó lính thì nôn nóng, háo hức muốn về Ban Mê Thuật liền.

- Sướng quá, lần này được đánh trong thành phố.
- Phen này đánh cho mấy em lác mắt để biết danh 21.
- Tụi em rành hết từng con đường ở Ban Mê Thuật, bảo đảm đánh là đẹp như mơ luôn ông thầy.
- Lẹ lẹ dùm tui đi, sao mà lâu vậy.
- Bà mẹ, hôm qua cũng chờ, hôm nay cũng chờ. Làm ăn gì mà trật vuột vậy chính phủ.
- Ráng lên, lẹ lên dùm chút đi chính phủ ơi.

Lính là vậy đó, hết bàn tán rồi đùa giỡn cười đùa với nhau. Chuyện xung trận cứ như chuyện ăn cơm mỗi ngày, chẳng tên nào lo lắng mà cứ nôn nao, háo hức được xung trận liền tức thì.

Đã qua 8 giờ vẫn không thấy quân xa xuất hiện. Đến hơn 8 giờ 30 thì có lệnh xuất quân nhưng phải chạy bộ, di chuyển càng nhanh càng tốt. Đoàn quân chạy hàng một ở 2 bên đường, di chuyển cứ giống như lính quân trường hành quân ra bãi tập vậy. Cả Tiểu Đoàn cứ lúp xúp lúc đi lúc chạy, nép sát vào mép vườn cà phê, nép

sát nhà dân mà di chuyển.

Cứ di chuyển như vậy, mỗi lúc mỗi gần thành phố, bắt đầu thấy lác đác từng nhóm nhỏ dân gồng gánh di tản ngược ra. Đụng mặt đoàn quân đang tiến vào, đoàn di tản có vẻ vui mừng tươi tỉnh khi nhìn thấy chúng tôi.

- Biệt Động Quân về rồi.
- Biệt Động Quân về tới rồi.
- Liên Đoàn mấy vậy ?
- 21 đây.
- 21 hả, phải 21 không ?
- Dạ, 21 đây.
- Đúng là 21 rồi.
- 21 về tới rồi. 21 về tới rồi bà con ơi.

Cứ thế họ chuyện miệng nhau “21 về tới rồi”. Biết bao tình cảm, biết bao vui mừng và lòng tin của họ vỡ òa ra trong câu nói đó. Họ tíu tít với nhau, đưa tay vẫy chào đoàn quân, họ không đi nữa, một số hăng hái, giúp chỉ những nơi họ biết có ve trên tấm bản đồ do 90 trái ra để biết chính xác tình hình của địch. Đoàn quân cứ tiến và người di tản lục đục nối đuôi nhau đi phía cuối đoàn quân để quay trở vào. Có vài tiếng súng nổ lác đác, nhưng không vì thế mà làm chậm chân đoàn quân lại mà hình như càng giúp cho đoàn quân di chuyển nhanh hơn.

Đến quá 12 giờ trưa ngày 10/3/1975, toàn bộ Tiểu

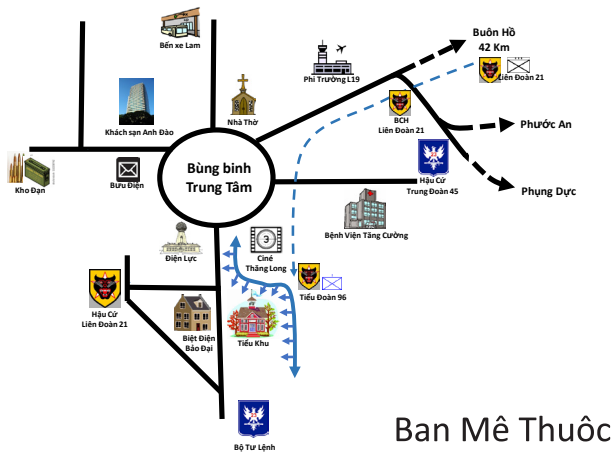
Đoàn đã vào lọt giữa phố, gần ngã 6 của trung tâm. BCH/TĐ đóng quân trong trường Trung Học, Trung đội trinh sát đóng phía sau cách 2 dãy phố, đằng sau rạp hát Thăng Long.

Trinh sát được điều động ra ngã 6 để lấy tin. Tôi nằm lại với một số lính của tiểu Đoàn, trong lúc chờ xung

trận chỉ biết đứng nhìn mấy chiếc A 37 nhào lộn lấp lánh phản chiếu với ánh nắng trên trời rồi chúi xuống thả bom cùng với tiếng đạn đại bác bay lạch xạch nổ đi đùng ở hướng xa xa. Trận đánh không thấy có gì là hồi hải, cứ như những trận đánh bình thường. Trinh sát Tiểu Đoàn cứ thụt ra thụt về ở ngã 6 phố để lấy tin, tất cả đều nôn nóng chờ lệnh cho xung trận.

- Bên mình có gọi báo, lính bên Phụng Dực họ mừng lắm đó ông.

- Sao anh biết?
 - Nghe tiếng cả đám họ reo hò trong máy “Biệt Động Quân về tới rồi”, họ vui lắm.

Toán Trinh Sát thám thính từ ngã 6 về tới, mặt tên nào cũng hí hửng, cười khặc khặc.

- Sao rồi ? - Tôi hỏi
- T 54 nhát cây, bắn M 79 vậ mà nó cũng thụt lui chạy mất.
- Sao bắn M79, M72 đâu ?
- Tụi tui trang bị nhẹ, chỉ đi lấy tin thôi.

- Tại thằng này ngứa tay nè. - người lính trinh sát vừa nói vừa chỉ tên lính kẻ bên.

- Hồi nãy quên để ý coi cây súng đại bác trên xe nó có cong không.

- Nó mà cong, nhìn cái xe chắc mắc cười lắm.

- Chỉ có nước bán ve chai chớ bán gì được nữa.

- Chút nữa ra đó phá tiếp.

Nói xong, cả đám cười ngoặc ngoẹo, làm tôi cũng phải cười theo. Đúng là chuyện tiểu lâm của lính. Cứ y như là chuyện con nít chơi trận giả, giữa trận tiền, đang đối đầu với địch quân mà vẫn đùa giỡn được với nhau, coi như không có gì.

Vẫn chưa có lệnh lạc, cả Tiểu Đoàn đều nằm yên từ lúc trưa vào đến giờ.

- Sao mình chưa đánh lên hả ông ?

- Cũng không biết, có lẽ đang chờ Liên Đoàn về đủ.

- Nghe nói Trinh Sát Liên Đoàn về tới Buôn Hồ rồi, đang tìm đường vô đây.

- Ủ, vậy là phải đợi thôi.

Càng về chiều, phi pháo yểm trợ thưa dần và im hẳn. Không còn biết làm gì thì thấy căn nhà ngang mặt đường có một người đàn ông trung niên khoảng 45 - 50 tuổi đang mở cửa đi ra, tay cầm bình thuốc lào bằng sành. Ông ngồi xuống cái bàn nhỏ ngoài hiên nhà tiêm thuốc và hút. Lấy làm lạ vì cả khu này, nhà ai cũng đi tản hết nên tôi và 2 tên lính bước qua.

- Chào Chú, sao Chú không đi di tản mà còn ở đây

- Cả nhà đều đi hết rồi, tôi ở lại để giữ nhà.

- Bộ Chú không sợ chết sao?

- Tôi già rồi, đi cũng không nổi, nên ở lại giữ nhà cho con cháu có ích hơn.

Đây là một người bắc di cư 1954, ông ta chắc cũng buồn nên vừa nói chuyện vừa mời chúng tôi hút thuốc

lào chung với ông. Đến gần 6 giờ chiều, ông xin phép được vào nhà nằm nghỉ và nhắc là bình thuốc Lào và gói thuốc ông để lại bàn, khi nào muốn hút cứ đến hút. Đây cũng là lần cuối cùng tôi tiếp xúc với người dân Ban Mê Thuột.

Buổi tối hôm đó, tương đối yên tĩnh và lắng dịu dù vẫn có nghe tiếng đạn nổ, vẫn có cảm giác đo lường không mấy sôi động lắm. Một vài tên lính lén ra ngã 6 rồi chạy về báo tin ngoài đó.

- Ông, ông, ngoài ngã 6 dân chết nhiều lắm.
- Anh ra đó chi vậy?
- Dạ, nằm im hoài buồn quá, ra coi tình hình cho biết.
- Rồi sao?
- Dân thấy tình hình tạm yên nên họ bắt đầu di tản trốn ra khỏi thành phố tiếp, bởi vậy họ mới bị lạc đạn chết.

- Rồi thấy dân chết có làm được gì không?
- Có đó ông. Có 2 vợ chồng đi trên chiếc xe hơi bị bắn nát bét gần ngã 6. Người vợ bị trúng đạn chết ngồi ở băng sau với đồ đạc quần áo, người chồng ngồi lái ở băng trước cũng bị thương nặng, đang hấp hối. Thấy tụi em tới ông mới nhờ tụi em mang ông ra băng sau để ông chết chung với vợ. Ông nói có hộp vàng bạc nữ trang ông giấu phía dưới băng xe sau, ông nói cho hết tụi em. Tụi em khiêng ông ra sau ngồi kế được bên vợ ông là ông nấc lên vài lần rồi chết.

- Rồi còn hộp nữ trang, anh có lấy không?
- Dạ không, em vẫn để lại trên xe không có lấy, hy vọng người khác thấy được sẽ dùng số tiền đó chôn cất vợ chồng họ được tử tế.

- Ủ, làm vậy là đúng đó.
- Mình là lính sống nay chết mai, cần gì mấy cái của đó ông.

- Ủ, anh nghĩ vậy là tốt.

Khoảng 8 giờ tối thì có tiếng radio ở phía ban 3 vọng lại là quân ta đã tái chiếm lại được Ban Mê Thuột, mấy tên lính lại bàn tán với nhau.

- Vô tới đây nằm chết một chỗ, chưa đánh đấm gì mà đã nói tái chiếm được rồi.

- Kiểu này chết cửa tứ rồi. Chính phủ chơi ăn gian quá.

- Chưa thấy đâu vô đâu mà nói chiếm lại được là sao hở “chời”.

- Ông thầy! - Một tên lính chạy ra nói nhỏ nhỏ

- Gì đó?

- Tổng Thống Thiệu mới lên máy.

- Sao anh biết ?

- Bên ban 3 nói, danh hiệu ông là Mặt Trời lớn. Ông ra lệnh cho 90 là bất cứ giá nào cũng phải lấy lại Ban Mê Thuột cho bằng được.

- Rồi 90 trả lời sao ?

- Chỉ nghe 90 dạ dạ thôi. Khi xuống máy mặt 90 có chút căng thẳng.

Qua một đêm, tuyến rải quân của 96 vẫn yên tĩnh không có báo cáo nào về đụng trận hay quấy rối gì của địch. Bắt đầu từ 7 giờ sáng ngày 11/3/1975, A 37 bắt đầu xuất hiện và đánh bom tiếp, lần này thì mới thấy cao xạ địch từ dưới bắn lên, nổ tung thành những bông khói trên bầu trời, cũng không nhiều lắm, vẫn không ngăn cản được những chiếc A 37 đang chúí mình xuống đánh bom thật đẹp khi xuyên qua màn khói của đạn cao xạ địch. Hình như cứ mỗi 1 giờ là có phi tuần khác lên thay.

Chúng tôi vẫn cứ nằm vững ở tuyến mình, vẫn nằm chết dí một chỗ. Dân di tản lẻ tẻ thỉnh thoảng chạy về phòng tuyến 96 đều được chỉ đi về phía sau để thoát.

Khoảng 9:30 sáng thì có một gia đình với mấy đứa nhỏ dắt theo được lính cận vệ bảo vệ đi vào tuyến. Lính báo là đó là gia đình của ông Tướng nào đó. Họ xin gặp 90 và được 90 chỉ đường cho họ đi về phía sau.

Gần 11 giờ trưa thì tình hình hơi sôi động hơn, vì nghe tiếng súng nổ rền dồn dập ở hướng trung tâm phố. Một chiếc A 37 rú máy chúi xuống hết tốc lực xuyên qua màn cao xạ thả bom ngay giữa phố. Chỉ thấy quả bom lấp lánh bay xuống khi chiếc A 37 bốc mình lên cao trở lại. Một tiếng ầm và một cột khói bốc lên cao. Nhưng chỉ vài phút sau có tin báo là máy bay đã thả trúng hầm truyền tin của BTL/SĐ 23 rồi, lúc đó vào khoảng 11:30. Chừng 15 phút sau tôi thấy một toán sĩ quan và lính khoảng 6 - 7 người của SĐ 23 đi vào phòng tuyến 96 và đứng nói chuyện với 90. Tôi đứng cách đó cũng không xa với lại không chú tâm về những chuyện này, cho đến khi nghe 1 tên lính khều nhẹ tay nói:

- Lần đầu tiên em mới thấy một ông mang lon lớn như vậy.
- Bộ hồi đó tới giờ chưa gặp ai là Đại Tá hả.
- Dạ, em biết lon đại tá nhưng người thật mang lon thì chưa.

Người sĩ quan này tôi nhớ mãi mãi bằng tên là Quang (có lẽ là Đ/tá Quang). Ông cùng với vài Sĩ quan và vài người cận vệ gặp 90 bàn bạc chuyện gì đó khoảng 10 phút là họ kéo đi mất. Khoảng 30 phút sau thì lính của Tiểu khu chạy vào tuyến của 96, nói về chuyện họ bị vc tràn ngập nên phải phóng tường rào để thoát ra ngoài. Chúng tôi chỉ họ đi về hướng phía sau, họ cảm ơn và chào từ giã, không quên chúc chúng tôi nhiều may mắn.

Sau trái bom thả làm đó, phi tuần đánh bom bỗng dừng ngưng hẳn, không còn xuất hiện trên bầu trời nữa.

Đạn pháo binh vẫn còn nhưng thưa dần, thưa dần rồi im bật luôn. Dù tinh thần lính vẫn nôn nóng chờ xung trận, nhưng đến lúc này là chiều rồi mà vẫn chưa nhúc nhích gì. Lệnh báo động được ban ra, phải củng cố phòng tuyến và sẵn sàng tác chiến không ai được rời chốt của mình. Mọi người đều im lặng và chờ đợi.

Màn đêm bắt đầu bao phủ thành phố. Mặt trận phía 96 vẫn yên tĩnh một cách lạ thường. Không ai thắc mắc, có lẽ họ vẫn nôn nóng chờ lệnh cho họ được nhập trận mà thôi. Khoảng hơn 7 giờ tối, các sĩ quan được lệnh họp, lệnh lui binh được ban ra, không dùng tấn số tác chiến mà chỉ dùng tấn số nội bộ, không được nổ súng khi chưa có lệnh, cách nhau 1 tiếng mới được “bẻ cổ” một lần. Biết sẽ rút trở ra, lính lao nhao, có lẽ họ cũng nôn nóng chờ có dịp xung trận, nhưng lệnh là lệnh từ trên đưa xuống nên họ bắt buộc phải tuân theo.

- Ủa ủa, sao mình rút vậy ông ?
- Mình đang thắng mà sao rút vậy ông ?

Mỗi tên một câu, tên nào tên nấy có vẻ thất vọng vì

không được cho họ có cơ hội trở tài đánh trong thành phố. Cơ hội cho mấy chàng độc thân và cũng là cơ hội cho mấy anh có gia đình được tung hoành thiết thực để bảo vệ gia đình họ còn kẹt nơi hậu cứ. Tôi nghĩ chỉ cần có lệnh đánh là họ sẽ gây tổn thất không ít về phía địch quân.

Đầu tiên Tiểu Đoàn lui binh về hướng Trung Tâm Huấn Luyện Sư Đoàn 23. Trời lúc đó tối mịt, hàng quân di chuyển yên lặng và trật tự. Một số lính tân binh của TTHL đang lang thang, thất thiêu trên đường, mừng rỡ khi gặp chúng tôi và xin được đi theo, nhưng 90 không cho họ gia nhập hay bám theo đoàn quân. Dừng lại khoảng 10 phút tại đây để kiểm soát lại quân số và bắt đầu nhận lệnh truyền tai là không được cho bất cứ người lạ nào nhập vào hàng quân và phải để ý cẩn thận những người có cột dây khăn trắng ở cánh tay, có thể đó là đặc công vc trà trộn vào khuấy rối.

Lần này chúng tôi đổi hướng đi về Đạt Lý, âm thầm đi nép vào các hàng cây rậm, lâu lâu dừng lại đếm số bằng miệng, điểm danh bắt đầu từ người đầu tiên đến người cuối cùng để kiểm soát có ai lạ chen vào đoàn quân không. Cứ như vậy chúng tôi âm thầm rút ra. Trên đường lui binh chúng tôi thấy xa xa bên trong những khu vườn cà phê khoảng cách chừng 200 thước, những đám đông, lối nhỏ được soi sáng với những ánh lửa đốt bập bùng bên trong. Họ đứng lối nhỏ đông nghẹt, đầy kịt, vắng vắng có tiếng hò hét, lâu lâu lại thụt trái sáng tay lên trời về hướng chúng tôi nhưng họ không nổ súng, có lẽ họ muốn báo là họ có thấy chúng tôi, dĩ nhiên là chúng tôi có thấy họ trước rồi. Chúng tôi cũng có lệnh nhắc lại là không được nổ súng chỉ trừ trường hợp bất khả kháng mà thôi. Cứ như thế chúng tôi âm thầm lui binh một cách lặng lẽ ra khỏi vùng nguy hiểm đó và đi

suốt đêm, không một tiếng súng nào kể cả tiếng súng truy sát của địch.

Qua sáng sớm ngày hôm sau, mặc dù tương đối an toàn nhưng vẫn còn rất gần Ban Mê Thuột vì tôi vẫn còn thấy phòng không VC đang nổ đầy trời nhiều hơn cả ngày 11/3/1975 để xua đuổi chiếc L 19 đang lượn lờ, nhỏ tí tót trên cao, ngoài tầm cao xạ. Chiếc L 19 bay một lúc rồi cũng mất hút. Bầu trời lại trở nên yên tĩnh.

Tôi lúc này vẫn theo toán Trinh Sát của Tiểu Đoàn. Khoảng gần trưa, đi ngang qua một khu rừng có vài cây đu đủ dại, tôi thấy có nhiều vỏ đu đủ chín quăng vương vãi dưới gốc với cách ăn hơi khác lạ là trái bỏ đôi ra xong rồi dùng muỗng múc sát tận vỏ không còn miếng thịt nào, chỉ còn cái vỏ mỏng dính như tờ giấy và rất sạch sẽ. Vết ăn còn rất mới, linh tính tôi báo đây là điều phải cẩn thận. Đúng y như rằng, khi toán trinh sát vừa ló đầu ra vùng hơi trông trái là tiếng thượng liên nổ dồn dập vào chúng tôi từ hướng cánh phải trên một triền dốc cao, nơi một lùm cây thấp rậm rạp, dưới một gốc cây to. Chúng tôi phản ứng thật nhanh, vừa di chuyển vừa bắn trả lại nơi có khói súng bay lên. Lần bắn trả qua lại đó chỉ khoảng chưa đầy 5 phút là tiếng thượng liên im bật không còn nghe gì nữa. Chúng tôi cũng không ai trúng đạn nên cứ tiếp tục tiến bước, thoát nhanh ra khỏi nơi đó.

Toán trinh sát cứ di chuyển như thế cho đến khoảng gần 6 giờ chiều. Suốt đêm di chuyển cho đến giờ, mọi người đều có vẻ thấm mệt, thấp thoáng một buồn thượng, có ý định tạt vào. Khi đến gần đầu buồn, sự cảnh giác giúp tôi rất nhiều, tôi chỉ nghe tiếng Thượng nói râm rang nhưng lại không thấy bóng dáng một người dân Thượng nào xuất hiện ở trong hay ngoài suối mặc dù buổi chiều là giờ họ nấu cơm, ra suối lấy nước, giặt giũ

hay tắm rửa. Nơi đây có vẻ khác với những sinh hoạt thông thường của mọi buôn Thượng mà tôi đã biết. Tôi và nửa toán đầu nép sát vào lùm cây gần đầu buôn, ngồi thụp xuống nhìn vào phía trong, tôi thấy giữa căn nhà sàn đầu và căn thứ hai, có căn hầm lớn. Khoảng cách từ nơi tôi đến căn hầm đó chỉ khoảng trên dưới 15 thước nên trông rất rõ. Một tên vc từ dưới căn hầm lớn chui đầu lên vì phía trên nắp hầm có phủ bao cát, hắn ta trạc 35 - 40 tuổi, tóc hớt cao, mặc bộ bà ba đen mới vẫn còn nét gấp, trên vai giắt một cái khăn rằn ca rô thông thường của du kích cũng rất mới, bên hông lưng lảng cây K 54. Dáng điệu thật bình thản, hắn rút một điếu thuốc trong túi ra châm lửa đốt hút. Lúc này Trung sĩ Ba từ sau nhào lên ngồi sát bên tôi hỏi:

- Có thấy gì không ông?

- Việt Cộng kia.

Vừa nói, một tay tôi vừa chỉ, một tay tôi ghìm súng thẳng vào hắn. Nếu tôi nổ súng là hắn không thể nào thoát được. Có lẽ nghe tiếng động nên hắn cũng ngồi thụp xuống trên miệng hầm nhìn ra hướng chúng tôi, không may là cùng lúc tay tôi và mũi súng cũng đang chỉ thẳng vào đúng ngay mặt hắn. Hắn bất động, nhìn sững khoảng mấy giây đồng hồ, rồi bật đứng dậy từ từ một cách lặng lẽ, xong thẳng người quay mặt về hướng khác, ngó mông lưng lên trời làm như không nhìn thấy chúng tôi vậy. Trung sĩ Ba liền thúc vào tay tôi:

- Dọt ông.

Thật nhanh chúng tôi quay lui ra với Trung sĩ Ba dẫn đầu. Trên đường rời khỏi buôn tôi mới thấy là dây điện thoại của họ mắc chằng chịt được ngụy trang trong các bụi rậm. Chúng tôi chạy thật nhanh vì biết là đã lọt vào ổ chỉ huy của chúng. Không có một tiếng súng truy đuổi nào, cũng chẳng có tiếng súng báo động vang lên từ nơi

đó. Chúng tôi vẫn cố chạy thật nhanh để thoát. Cứ như vậy cho đến hơn 11 giờ tối, khi bão đảm là đã xa vùng nguy hiểm đó chúng tôi mới khoanh tròn lại trong một cánh rừng tranh mọc cao khỏi đầu để nghỉ mệt và mang cơm sấy ra ăn. Tối hôm đó trời trong, có trăng nên rất sáng. Tất cả đều mệt nhoài nhưng vẫn chia phiên nhau canh gác.

Sáng 13/3/1975. Chúng tôi thức giấc thật sớm, thu gọn đồ đạc lên đường liền. Gần 7 giờ 30 sáng chúng tôi và BCH/ TD bắt đầu liên lạc máy với nhau và nhập chung lại với Tiểu Đoàn ở Đạt Lý. Bây giờ, tất cả đều an toàn cho nên tiếng máy liên lạc nhau sè sè liên tục. Chúng tôi bắt đầu cập sát dần ra đường lộ sau khi băng qua những cánh đồng nhỏ. Cả Tiểu Đoàn trôi ra lại Quốc Lộ 21 ngay Phước an và được cho dừng quân bên vệ đường ngồi nghỉ. Lúc này thấy những người dân chạy loạn, họ gồng gánh, dìu dắt nhau đi trông thật thảm thương, họ đi lặng lẽ không một tiếng nói, gặp chúng tôi họ chỉ nhìn rồi tiếp tục đi, khuôn mặt ánh lên nét cam phẫn, đau khổ và có gì đó thật thiếu não. Tôi cũng có cảm giác hổ thẹn khi nhìn thấy họ như vậy, chúng tôi, khi tiến vào đã mang hy vọng và lòng tin cho họ mà giờ đây chúng tôi phải im lặng nhìn họ gồng gánh, dìu dắt nhau bỏ lại mọi thứ thân yêu nhất của họ phía sau lưng. Không hoàn thành được sự tin tưởng đó, giờ nhìn họ như vậy, dù là họ không nói ra lời nào nhưng tôi vẫn cảm thấy mình có lỗi trong thâm tâm.

- Ông thầy, đằng sau mới bắn chết một thằng Fulro.
- Sao biết nó Fulro mà bắn ?
- Thì vừa mới trôi ra lộ là thấy nó đang chĩa súng cướp đồ đạc của dân nên mới bắn chết thằng đó liền tại chỗ.
- Ủ, để ý cho kỹ coi có thằng Fulro nào trà trộn vô

dân để ăn cướp nữa không.

- Để tụi em ra coi coi.

- Nhớ kiểm soát cho kỹ đó.

Hiện giờ chỉ giúp được người dân bằng cách này thôi. Làm một cái gì đó để xoa dịu bớt nỗi đau của họ bằng cách ngăn chặn sự cướp bóc tài sản dân của đám Fulro này mà thôi.

Đến hơn 10 giờ, có 2 chiếc GMC kéo 2 cây 105 đằng sau, chở đầy lính của Trung Đoàn 45 thuộc Sư Đoàn 23, chạy thẳng về hướng Ban Mê Thuột. Cả Tiểu Đoàn vẫn rải quân nôi nghỉ ở ven quốc lộ giữ an ninh cho đoàn dân di tản. Nghe báo là chờ Trung Đoàn 45 vào “làm ăn” ra sao, nên được 96 sẽ theo đuôi trở vào tiếp sức với họ.

Có tiếng đạn nổ đi đùng khi đoàn xe mất hút khoảng 15 phút, chắc là họ đã đụng trận bên trong rồi. Khoảng 20 phút sau thấy 2 chiếc GMC lúc này chạy ngược ra kéo 2 cây 105 chạy ngang rồi mất hút mà không dừng lại ở chỗ chúng tôi để cho biết tin tức; trên băng ghế sau xe cũng không còn người lính nào. Mọi người ngao ngán, rồi khoảng 11: 30 trưa được lệnh lui quân về Khánh Dương. Quân số đầy đủ, không một mất mát, bị thương hay thiệt hại về nhân mạng.

Đến bây giờ bên tai tôi thỉnh thoảng vẫn còn nghe lại tiếng reo hò mừng rỡ “Biệt Động Quân về rồi”, “Hai một (21) về tới rồi” của người dân Ban Mê Thuột khi thấy chúng tôi tiến vào. Chúng tôi đã phụ lòng tin của họ. Ban Mê Thuột mất, dù không phải lỗi ở nơi chúng tôi, nhưng mặc cảm không làm tròn trách nhiệm, làm mất đi lòng tin mà đồng bào đặt hết vào chúng tôi vẫn ở mãi trong lòng tôi. Một chút mặc cảm với người dân Ban Mê Thuột. Một lời xin lỗi dù rất muộn màng của tôi, một người lính của Tiểu đoàn 96 BĐQ.